

[Den fg. handelsminister.]

dag ydes et ikke ubetydeligt tilskud til driften.

Om det anførte eksempel „en lunken fadøl mellem 6 og 7 kr.“ anfører DSB, at det formentlig gælder prisen på 6,00 kr. for en stor dåseøl i DSBs togservice. En sådan dåse indeholder øl til to store glas og serveres normalt nedkølet, idet der medbringes tøris i servicevognen. En almindelig flaskeøl kan købes samme sted for 5 kr.

Om kaffen bekræftes det, at et plasticbæger koster 2,25 kr. Bægeret indeholder 20 cl varm kaffe, som er fremstillet efter det såkaldte Melitta-system, der bruges i de fleste hjem. DSB føjer til, at såfremt disse priser skulle nedsættes, ville det nødvendiggøre en forhøjelse af det tilskud fra statens side, som allerede betales for denne service i togene. DSB kan i øvrigt ikke erklære sig enig i påstanden om en konstant forringet service på disse områder i den offentlige transportsektor og henviser til, at der i de senere år er sket betydelige investeringer og udviklinger på serviceområdet.

Så meget om denne side af sagen, der rettelig hører under ministeren for offentlige arbejder.

Om forholdet til prislovgivningen — som er mit domæne — kan jeg føje til, at monopoltilsynet ved dispensation har undtaget priserne for alle restaurationsvarer fra kalkulationsbestemmelserne i pris- og avance-loven, og det gælder naturligvis også priserne i de af DSB bortforpagtede restaurationer. Denne dispensation er alene monopoltilsynets afgørelse, og det må også nok erkendes, at restaurationsbranchens prisforhold er lidet egnet til prislovens særlige kalkulationsbestemmelser.

Monopoltilsynet følger imidlertid stadig prisudviklingen på restauranter, herunder også dem, der hører under DSBs område.

Monopoltilsynet har tidligere ved gennemgang af regnskabsresultaterne ikke fundet fortjenester, som kan anses for urimelige, og da tilsynet er bekendt med, at DSB nøje følger udviklingen med henblik på at afbalancere service, priser og nettofortjeneste, har tilsynet ikke hidtil fundet grundlag for en speciel indgriben over for DSBs restauranter. Denne opfattelse må jeg dele.

Af *Ellen Strange Petersen* til ministeren for kulturelle anliggender (23. juli 1973):

„Vil ministeren give et referat af de forhandlinger, forsvarsministeren, socialministeren og kulturministeren med embedsmænd førte den 14. juni 1973 i kulturministeriet med repræsentanter for den såkaldte fristad Christiania?“

(Spm. nr. 303).

Begrundelse.

Da der ifølge dagspressen på mødet er aftalt et fortsat ophold i de ulovligt besatte bygninger, mener jeg, at det nu bør offentliggøres, hvilke løfter ministre har givet.

Minister for kulturelle anliggender *Niels Matthiasens* svar (30. juli 1973):

Efter Københavns kommunes udarbejdelse af dispositionsplanforslag for Christianshavn omfattende også Bådsmadsstrædes kaserneareal er det i regeringen besluttet at udskrive en idékonkurrence om den fremtidige anvendelse af arealet. Konkurrencen udskrives bl. a. for at sikre de fredede bygninger og voldanlæg i det i det hele taget fredningsmæssigt værdifulde område. Det er samtidigt besluttet, at ministeriet for kulturelle anliggender skal forestå arbejdet med udskrivningen af konkurrencen, hvorfor man har fundet det rigtigt at lade ministeriet repræsentere i det interministerielle udvalg, „kontaktudvalget til Christiania“, der varetager forbindelsen til Christianias beboere.

For at orientere Christianias beboere om regeringens beslutning om idékonkurrencen og dermed beslutningen om ikke at disponere over arealerne, førend et konkurrenceresultat foreligger om 3 år, indkaldte ministeriet repræsentanter for Christiania til et møde i ministeriet den 14. juni 1973. I mødet deltog socialministeren, forsvarsministeren og kulturministeren samt embedsmænd fra de 3 ministerier.

Et her udarbejdet notat om mødet tilsendtes efter almindelig kutyme socialministeren og forsvarsministeren til godkendelse, idet man anmodede om eventuelle bemærkninger til udkastet inden udgangen af juli, idet ministeriet herved kunne efterkomme et af folketingets kulturudvalg fremsat øn-